

Προσφυγή της 24ης Ιανουαρίου 2011 — Aecops κατά Επιτροπής**(Υπόθεση T-52/11)**

(2011/C 139/38)

Γλώσσα διαδικασίας: η πορτογαλική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: AECOPS — Associação de Empresas de Construção, Obras Públicas e Serviços (Λισσαβόνα, Πορτογαλία) (εκπρόσωποι: J. da Cruz Vilaça και L. Pinto Monteiro, δικηγόροι)

Καθής: Ευρωπαϊκή Επιτροπή

Αιτήματα της προσφεύγουσας

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να ακυρώσει, σύμφωνα με το άρθρο 263 ΣΛΕΕ, την απόφαση της Επιτροπής επί της υποθέσεως 89 0979 P3 της 27ης Οκτωβρίου 2010 με την οποία μειώνει σε 426 070 ΡΤΕ το ποσό της συνδρομής που είχε εγκριθεί με την απόφαση C(89) 0570 της Επιτροπής, της 22ας Μαρτίου 1989 και, ταυτόχρονα, απαιτεί την επιστροφή ποσού 14 430,02 ευρώ·

— να καταδικάσει την Ευρωπαϊκή Επιτροπή στα δικά της δικαστικά έξοδα και τα της προσφεύγουσας.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Προς στήριξη της προσφυγής της, η προσφεύγουσα επικαλείται δύο λόγους ακυρώσεως.

1) Πρώτος λόγος: πάροδος της εύλογης προθεσμίας για τη λήψη αποφάσεως, η οποία συνεπάγεται:

— Παραγραφή της διαδικασίας: η προσφεύγουσα θεωρεί ότι η προσβαλλόμενη απόφαση εκδόθηκε μετά την πάροδο της τετραετούς προθεσμίας παραγραφής της διαδικασίας, που ορίζεται στο άρθρο 3 του κανονισμού (ΕΚ, Ευρατόμ) 2988/95 του Συμβουλίου, της 18ης Δεκεμβρίου 1995, σχετικά με την προστασία των οικονομικών συμφερόντων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων. Παρομοίως, ακόμη και αν είχε μεσολαβήσει διακοπή της προθεσμίας παραγραφής της διαδικασίας, επήλθε υπέρβαση του διπλασίου της προθεσμίας παραγραφής χωρίς να έχει ληφθεί σχετική απόφαση, όπως επιτρέπει το τέταρτο εδάφιο της παραγράφου 1 του άρθρου 3 του εν λόγω κανονισμού. Επειδή δε η δυνατότητα άσκησης της σχετικής εξουσίας παρεγράφου, η προσβαλλόμενη απόφαση πρέπει να θεωρηθεί παράνομη και ανεπίδεκτη εκτελέσεως.

— παραβίαση της αρχής της ασφάλειας δικαίου: κατά την προσφεύγουσα, το γεγονός ότι η Επιτροπή άφησε να παρέλθουν 20 και πλέον έτη μεταξύ των φερομένων πλημμελειών και της εκδόσεως της τελικής αποφάσεως συνιστά προσβολή της αρχής της ασφάλειας δικαίου. Η θεμελιώδης αυτή αρχή

της ένομης τάξης της Ευρωπαϊκής Ένωσης συνεπάγεται ότι οι πάντες έχουν δικαίωμα να διεκπεραιώνονται οι υποθέσεις τους από τα όργανα της Ένωσης εντός εύλογης προθεσμίας.

— παράβαση της υποχρέωσης αιτιολογήσεως: η προσφεύγουσα θεωρεί ότι παραβιάστηκε το δικαίωμά της ως αμυνομένης, καθ' όσον, δεδομένου ότι παρήλθαν 20 και πλέον έτη μεταξύ των φερομένων πλημμελειών και της εκδόσεως της τελικής αποφάσεως, η προσφεύγουσα στερήθηκε της δυνατότητας να υποβάλει εγκαίρως τις παρατηρήσεις της, όταν δηλαδή είχε ακόμη στην κατοχή της τα έγγραφα που θα της επέτρεπαν να αιτιολογήσει τις δαπάνες τις οποίες η Επιτροπή έκρινε μη επιλέξιμες.

2) Δεύτερος λόγος: παράβαση της υποχρέωσης αιτιολογήσεως: η προσφεύγουσα θεωρεί ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν πληροί τις επιταγές αιτιολογήσεως τις οποίες επιβάλλει το άρθρο 296 ΣΛΕΕ. Ειδικότερα, η προσβαλλόμενη απόφαση δεν εκθέτει, ούτε καν συνοπτικώς, τους λόγους που οδήγησαν στη μείωση της παραχωρηθείσας από το ΕΚΤ οικονομικής συνδρομής. Ούτε η επιστολή του IGFSE, με την οποία κοινοποιήθηκε στην προσφεύγουσα η προσβαλλόμενη απόφαση, εκθέτει, κατά τρόπο στοιχειωδώς καταληπτό, τους λόγους που ώθησαν στη μείωση της εν λόγω συνδρομής και ποιες δαπάνες είναι επιλέξιμες και ποιες μη επιλέξιμες. Κατά την άποψη της προσφεύγουσας, το Γενικό Δικαστήριο πρέπει να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση και λόγω του ελαττώματος της ελλείψεως αιτιολογήσεως.

Προσφυγή της 24ης Ιανουαρίου 2011 — Aecops κατά Επιτροπής**(Υπόθεση T-53/11)**

(2011/C 139/39)

Γλώσσα διαδικασίας: η πορτογαλική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: AECOPS — Associação de Empresas de Construção, Obras Públicas e Serviços (Λισσαβόνα, Πορτογαλία) (εκπρόσωποι: J. da Cruz Vilaça και L. Pinto Monteiro, δικηγόροι)

Καθής: Ευρωπαϊκή Επιτροπή

Διάδικοι

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να ακυρώσει, σύμφωνα με το άρθρο 263 ΣΛΕΕ, την απόφαση της Επιτροπής επί της υποθέσεως 89 0771 P1 της 27ης Οκτωβρίου 2010, με την οποία μειώνει σε 48 504 201 ΡΤΕ το ποσό της συνδρομής που είχε εγκριθεί με την απόφαση C(89) 0570 της Επιτροπής, της 22ας Μαρτίου 1989 και, ταυτόχρονα, απαιτεί την επιστροφή ποσού 628 880,97 ευρώ·

— να καταδικάσει την Ευρωπαϊκή Επιτροπή στα δικά της δικαστικά έξοδα και τα της προσφεύγουσας.